

ВИКТОР ЮГО
ЗА КАКВО МИСЛЕХА
ДВАМАТА КОННИЦИ В
ГОРАТА

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2002

chitanka.info

Нощта бе непрогледна, бездънен — пущинака.
И Херман, черна сянка, до мен летеше в мрака.
Препускаха конете — в галоп. За среща с Бог!
Не облаци, а плочи от мрамор чер тежаха,
от клоните край пътя звезди над нас хвърчаха —
пламтящи птици в тоя мрак дълбок.

Обзе ме дива мъка. И клюмнах най-накрая,
и Херман, силен духом, и той се май отчая.
Заспете, о, любови! Обзе ме мъка пак!
Из пустошта зелена препускахме сурови
и Херман рече: — Виждам раззинати гробове!
Отвърнах: — Аз пък виждам гробове в пущинак!

Напред очи бе вперил, а аз — назад. И в пяна
препуснаха конете по някаква поляна
и вятърът донесе унил камбанен звън.
И Херман рече: — Мисля за всички оскърбени,
които е поставил животът на колени...
— А аз за всички, спящи вечен сън!

И пееха потоци. Какво ли те мълвяха?
И дъбове шумяха. Какво ли ни шептяха?
И като стар приятел шушукаше лесът.
И Херман рече: — Будно е живото; сияят
едни очи от сълзи, а в други бди безкраят.
— Уви! — отвърнах. — Има такива, дето спят!

Той продължи: — Животът несгоди ни поднася.
А мъртвите не страдат. И по-добре от нас са.
Завиждам им за гроба тревясал, пълен с хлад.
Нощта ги милва с нежни сияния в тъмите,
денят сияен къпе с блажен покой душите
по всичките гробове в тоя свят!

— Млъкни! — отвърнах. — Стига, това е черна тайна!

Отдъхват мъртъвците в пръстта, в нощта безкрайна,

сърца, за теб туптели в надежди, в страховете!

До твоя мъртъв ангел там майка ти почива,

баща ти!... Стига с тая ирония горчива.

Като насън дочуват те нашите гласове.

1853

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.